

Egonla mücadele ederken, onun sana daha yüksek emeller vermesi. Basit kavgalara girmesine mani olursun ama ya sevdiğin insanlar da araya girerse? Üç kuruş için kavga etmezsin ama üç milyon kuruş için? Parayı aşarsın ama mevki ve saygı. *İnsanın onuru her şeyden önemlidir* derken, kastın nedir?

Ben dediğin çoğu zaman, sadece kendi bedeninden, elinden, kolundan, beyninden oluşmaz. Hatta bunlar *benin* en çöpe atılabilir kısımlarıdır. İnsanın “ben” dediği, temelde sevdikleri, bulunduğu çevreden kaynaklanan bir kimliktir. Bu kimliği aşmadan *egonu* aşman mümkün mü?

Deizm tartışmalarını okurken bir yandan da millet deizme giderken, fikren *panteizme* nasıl kaydığını düşünüyorum. Mesele *nasıl yaşanacağı* meselesi demem ondan, Deist’in yaşam tarzı olarak Ateist’ten bir farkı yok, *Tanrı varsa da, bizimle ilgilenmiyor, o sebeple bu dünyadaki hesabını vermeyeceğim* demek istiyor kısacası. Ben de tam tersine, *Allah benim ne yaptığım ile her an ilgilenmekte, bu dünyadaki hesabını her an vermedeyim* diyorum. Bu *normal insanlar* tarafından *delilik* olarak görülse de, sanırım *hakikate* diğerlerinden biraz daha yakın bir duruş.

Egonla mücadelenin sonu aslında ona da hakkını vermekten geçiyor. *Neysen osun* sevgili dostum nefsim. Sen de neticede şu etrafta gördüklerim cinsinden bir nefssin, senin de onlar kadar hakkı var bu dünyada. O da bu hakkını istiyor. Ama sakın ol ve kimden istediğine, nasıl istediğine, hangi şartlar altında istediğine dikkat et ve beni de yolumdan alıkoyma. Çünkü burada yoldaş olmak zorundayız, öbür tarafta, *öküz ölünce* ortaklık da bitecek.